

Jane Fallon

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

Over

sharings

Een halve
leugen
vertelt

soms
het hele
verhaal...

Jane Fallon

Over- sharing

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

I

Iris

Ik ben gelukkig.

Echt.

Ik weet best dat het misschien niet superovertuigend overkomt als ik dat feit hardop moet verkondigen in plaats van dat je het uit mijn glimlach, mijn vrolijkheid en mijn zonnige karakter kunt opmaken, maar ik heb altijd al een beetje een *resting bitch face* gehad, dus je moet me maar op m'n woord geloven.

Op papier heb ik alles. Bijna. Vrienden (die ik steeds minder vaak zie omdat hun leven in beslag wordt genomen door het moederschap. Dat bedoel ik niet vals trouwens, ik ben gewoon jaloers), een goede (zij het niet echt uitdagende) baan, mijn eigen appartement (of nou ja, hij is van mij en van de hypotheekverstrekker, en wordt grotendeels in beslag genomen door mijn huurder, Carol). Ik heb nog al mijn eigen tanden. Dat laatste is een grapje. Ik heb ze nog wel, hoor, maar het is iets wat mijn vader altijd zei als hij mijn moeder plaagde dat ze maar met hem bofte. Ik heb het nooit echt begrepen, maar ik moest er toch om lachen. Mijn vader vertelde altijd de vreselijkste moppen, maar hij keek er altijd zo hoopvol bij dat je hem onmogelijk niet de reactie kon geven waar hij naar op zoek was.

Het punt is alleen: ik had gedacht dat er meer zou zijn. Vier jaar geleden had ik ook een man, een huis. We wilden kinderen en daar deden we echt alles aan. Letterlijk alles, je kon het zo gek niet verzinnen. Met een app en een thermometer in plaats van lust en lingerie. Met telefoontjes midden op de dag om elkaar te melden: 'Het moet nu gebeuren. Kun je naar kantoor komen, dan duiken we even de plees in voor een vluggertje.' Maar het had niet ons hele leven overgenomen, hoor. Tenminste, ik vond toen van niet.

Het voelde alsof we nog tijd hadden, we wilden gewoon ons gezinnetje compleet maken. Al werd ik met elke maand die voorbijging wel

nerveuzer. Ik was zelfs al over ivf begonnen. Tussen neus en lippen door, alsof het een doodgewoon gespreksonderwerp was en geen reële mogelijkheid in ons leven. Even snel ingepropt tussen de vraag wat hij wilde eten en wat hij die avond op tv wilde zien. ‘O, ik sprak mijn moeder nog en de dochter van een vriendin van haar heeft ivf gehad en de tweede keer was het raak. Misschien moeten we daar toch ook eens over nadenken?’ En Tom had toen niet gezegd dat hij twijfels had. Hij had ook niet meteen dingen geroepen als: ‘Over mijn lijk’ of ‘Ben je helemaal gek geworden?’, wat ik als een positief teken had opgevat. Dit was echt ons gezamenlijke ding. Zo zag ik het tenminste. Misschien dacht Tom er anders over. Misschien vond hij dat alle spontaniteit verdwenen was en wilde hij gewoon dat seks weer seks was en geen afspraak in de agenda of je er nu zin in had of niet. Hij heeft er in elk geval nooit iets over gezegd. Achteraf bleek dat er vrij veel was wat hij niet zei.

Tegenwoordig heb ik weleens het gevoel dat ik achteruitga. Ik verlies de dingen die ik verworven had in plaats van dat ik er nieuwe bij krijg. Dus probeer ik mijn zegeningen te tellen. Die schrijf ik elke avond op in het belachelijke ‘Dankbaarheidsdagboek’ dat Daisy me gaf. Het zijn altijd dezelfde dingen: gezondheid, moeder, vrienden, baan, flat, tanden. Stel je voor dat dat alles was geweest wat Samuel Pepys te melden had, dan denk ik niet dat we zijn dagboeken vierhonderd jaar later zouden lezen. Niet dat ik klaag. Ik vind alleen soms dat mijn vierenveertig jaren op deze planeet iets meer hadden moeten opleveren.

Toen Tom vertrok had Daisy me ook een paar helende kristallen gegeven, wat reinigende salie en een exemplaar van *Je pijn, dat ben jij* van een of andere oude yogagoeroe. Daisy is – heel eerlijk gezegd – knet-ter-gek, maar ze is mijn enige zus en ik hou van haar. Alleen wel steeds een beetje minder.

Zaterdagochtend kruip ik weer lekker onder de dekens in een poging uit te slapen. Mijn weekenden zijn altijd een masterclass in uit de weg gaan. Niet dat er dingen zijn die ik niet wil doen; ik wil Carol de huurder niet tegen het lijf lopen. Een van de andere nadelen van het feit dat ik op mijn veertigste plotseling alleenstaand was, was dat ik mijn huis nu moet delen met een vreemde om de eindjes aan elkaar te

kunnen knopen. Tom en ik hebben onze bescheiden twee-onder-een-kap verkocht voor veel meer dan we er zelf voor hadden betaald, omdat in de buurt waarin we woonden tot onze verrassing ineens de gentrificatie toesloeg. Waar eens een oude sleutel- en schoenmakerij had gezeten, zat nu een hippe zuurdesembakkerij. In de ranzige snackbar was een Japanse noedelketen getrokken. De zaak had geen ziel meer, maar de prijzen van de afhaalmaaltijden waren wel flink hoger. We hadden nog steeds een forse hypotheek af te lossen, maar ik stak mijn deel van de winst in het duurste pand dat ik me kon veroorloven om te kopen, in een redelijk bewoonbaar deel van Kingston dat nog steeds niet aan het ophippen was. Maar dat dreigde wel te gaan gebeuren, dus ik hoopte dat het huis een goede investering zou zijn voor de toekomst. Het was een wijk die ik willekeurig had uitgekozen omdat daar een vacature was bij een filiaal van Marlborough Kitchens waar ik kon solliciteren om me te laten overplaatsen. En omdat ik zo ver mogelijk bij Tom en onze geschiedenis vandaan wilde zijn. Begrijp me niet verkeerd, het is nog maar gewoon een standaard tweekamerappartement. Maar het zit in een mooi nieuw gebouw en je loopt zo naar het centrum van de stad. En als ik zou besluiten om ergens anders te willen wonen zou het me redelijk wat geld moeten opleveren. Ik wil niet de rest van mijn leven slijten op een plek waar ik door omstandigheden terecht ben gekomen. Ik heb hier alleen financiële banden. Maar ja, ik heb verder eigenlijk helemaal geen andere banden. Niet meer.

Ik wist dat de hypotheek een hele kluif zou zijn in mijn eentje, maar ik heb me zo lang mogelijk verzet tegen het idee van een huurder, in de hoop dat mijn leven plotseling een betere wending zou nemen. Na ongeveer een jaar moest ik de werkelijkheid toch onder ogen zien. Ik had al mijn spaargeld uitgegeven om rond te komen. Ik had twee alternatieven: mijn appartement verkopen en iets kleiner kopen in een veel slechtere buurt, of mijn logeerkamer verhuren. Mijn vriendenkring was te oud om nog een woning te delen. Iedereen had zijn eigen leven, eigen gezin, eigen hypotheek. Dus zette ik een advertentie. De eerste keer had ik meteen mazzel. De rustige, bescheiden Joanne, die alleen van zondag tot donderdag in Londen was, die haar kamer nauwelijks uitkwam en toen de pandemie begon vanuit haar ouderlijk huis in Manchester werkte en toch de huur doorbetaalde, totdat ze zich reali-

seerde dat ze nooit meer terug naar kantoor hoefde en zichzelf een fortuin kon besparen. Carol kwam voor haar in de plaats. En dat was een overgang van iets geweldigs naar iets krankzinnigs.

Dus nu vul ik mijn sociale agenda alleen al om het huis uit te kunnen: brunch met Cally, een lange wandeling met Fay, een borrel met wie ook maar langer op kan blijven dan tot negen uur. Ze hebben allebei een baby; Kieran, die van Fay, is bijna één en Frankie, die van Cally, is net acht maanden. Spontane plannen zijn al lang verleden tijd. Hun levens zijn inmiddels één lange onderhandelingsessie met hun partners over wie er voor de kinderen moet zorgen terwijl de ander uitgaat en doet alsof hij niet veel liever thuis zou zijn. Toen we nog in de dertig waren stond ons leven in het teken van feesten. Tot nu toe lijken onze veertiger jaren voornamelijk gebaseerd op plannen. Soms voel ik me naast mijn vriendinnen de oudste puber in de stad, maar daar heb ik niet voor gekozen. Mijn leven is gewoon niet gelopen zoals ik had gepland, zoals het had moeten lopen. Zij zijn verdergegaan en hebben alle volwassen mijlpalen afgevinkt, terwijl ik ben blijven stilstaan. Ik zit vast in drijfzand. Maar meestal is dat geen punt. Ik heb meer geluk dan veel andere mensen. Mijn problemen zijn heel erg eerste-wereld. Er is nog nooit iemand doodgegaan omdat een vriendin drie keer een bezoek aan *The Book of Mormon* heeft afgezegd omdat de baby niet wil slapen. Zoals ik al zei, ik ben niet boos, ik ben jaloers. Ik zou dolgraag een baby hebben die me de hele nacht wakker houdt. Het zou me niet kunnen schelen als ik nooit meer zou slapen.

Ik staak mijn poging om weer in te dommelen en pak in plaats daarvan mijn telefoon en haal een beker koffie in de keuken, waarbij ik eerst check of alles stil is in huis. Op de terugweg naar bed zet ik de thermostaat hoger. Fay zegt altijd dat mijn leven haar onder andere zo aanspreekt omdat ik heer en meester ben over mijn eigen verwarming. Dat ik nooit passief-agressieve discussies heb over hoe hoog die moet staan. Want daar ga ik zelf over en niemand anders. Fay heeft het altijd koud. Altijd. Het begon als een grap dat ze de radiatoren altijd hoger zette zodra haar man Steve de kamer uit liep en dat hij ze weer lager zette zodra hij weer binnenkwam, maar inmiddels lijkt het een metafoor te zijn voor alles wat er mis is in hun relatie. Fay en Steve hebben het moeilijk sinds de geboorte van de kleine Kieran, elf maanden gele-

den. Steve is – en dat zeg ik niet zomaar – een ontzettende zak. Ik mocht hem eerlijk gezegd al niet echt voordat ze trouwden. Hij is zo'n gast die maar niet volwassen wil worden. 'Afkerig van verantwoordelijkheid,' noemt Cally dat. Haar partner Jim daarentegen is zo ongeveer perfect. Aardig, grappig, een fantastische vader. Hij kan Steve niet uitstaan, trekt het letterlijk niet om met hem in dezelfde ruimte te zijn, dus avondjes uit met zijn vijven zijn er niet bij. Maar vaak gaan ik, Fay en Kieran 's avonds naar Cally en Jim en dan kookt Jim voor ons en houdt hij de kinderen bezig, terwijl Cally het gezanik van Fay en mij moet aanhoren over dat we hem meteen zouden inpikken mocht ze onverhoopt dood neervallen. Ik geloof niet dat we dat echt menen. Ik niet, tenminste; wat Fay denkt, geen idee. Maar ik aanbid Jim wel echt.

Ik scrol door Twitter en lees hier en daar wat nieuws, kijk op Instagram waar ik zelf nooit iets post – ik vind het gewoon leuk daar rond te hangen en over alles en iedereen een oordeel te hebben. Dit is altijd een heerlijk moment van de dag, vind ik. Geen telefoontjes, geen appjes, de wereld wordt langzaam wakker. Buiten hoor ik vogels terwijl er normaal alleen verkeer is. De dag voelt vol mogelijkheden. Hoopvol. Voordat het leven binnenstormt en al onze dromen vermorzelt. Ik check mijn e-mail, iets wat ik in het weekend meestal vermijd voor het geval ik een werkding zie dat ik over het hoofd had gezien en dat dan toch al mijn aandacht opeist. Ik hou van mijn werk, maar ik hou nog meer van de twee dagen per week waarop ik er niet aan hoeft te denken. Om die reden heb ik bewust gekozen voor een baan zonder overwerk en zonder extracurriculaire ongen. Ik wilde zeker weten dat ik tijd had voor een privéleven.

Ik zie een e-mailbericht van Fay. Die mailt me bijna nooit. We hebben een WhatsApp-groep – zij, Cally en ik – en zo houden we normaal gesproken altijd het liefst contact. Als twee van ons aan het samenspannen zijn tegen de ander – bijvoorbeeld over een verjaardagscadeau, of omdat we ons stiekem zorgen maken over Steve's wangedrag – dan appen we, maar meestal bellen we gewoon. E-mails zijn voor werk of dingen die nooit goed nieuws zijn, zoals gasrekeningen. Maar deze heeft als titel: 'Oké, dit is niet leuk, maar is *zij* dit niet?' In het bericht staat verder geen tekst, alleen een link. Ik aarzel even en vraag me af of Fay soms gehackt is en ik op het punt sta een dodelijk virus los te laten

op mijn computer. Dat zal niet de eerste keer zijn. Ik ben totaal niet in staat om zelfs de meest potentieel bedreigende bijlagen te negeren ‘want je weet maar nooit’. Zelfs al heeft het bericht als kop ‘Dit is een virus’, dan nog moet ik even kijken. Toch dwing ik mezelf om haar te sms’en: *Heb jij me net gemaïld? Waarop zij meteen reageert met: Ja! Open die link! Als je erover wilt praten ben ik er.* Ik weet dat ze Kieran zijn ontbijt zo gaat geven, lepeltjes ontbijtgranen in zijn open mond zal gieten terwijl Steve lekker uitslaapt. De link toont me een YouTube-video getiteld ‘Pyjamadag’. Je ziet een gezin: moeder, vader en twee identieke kleine meisjes allemaal in dezelfde pyjama’s met luipaardprint die een dansje, met choreografie, doen op ‘Tiger Feet’ in een groene, kindvriendelijke tuin. Het is gelikt gemonteerd, met gekke shots van draaiende achterwerken en overdreven gezichtsuitdrukkingen: verbaasde blikken, opgetrokken wenkbrauwen en open monden. En dat alles opgediend met een saus van zelfgenoegzaamheid, zo van: ‘Zijn we niet schattig?’

Het is misselijkmakend.

En inderdaad.

Zij is het.

Maddy.

De vrouw die mijn leven heeft geruïneerd.

Eerste druk februari 2024

Oorspronkelijke titel *Over Sharing*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, an imprint of Penguin Random House UK

Copyright © 2023 by Jane Fallon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht, naar een ontwerp van Lee Motley // MJ

Omslagillustratie iStock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7003 4

ISBN e-book 978 90 261 7004 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7005 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.